

CON ONG

SỐ 95

10 Ờ

TUẦN LỄ TỪ ĐẾN 14-1-1970

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Wason
DS 531
C74++

#95
Jan. 8, 70

BẦM XẾP! RƯỢI TAI BÉO,
QUA NHIỀU TRONG NƯỚC
NGỌT, E RẰNG SỨC KHỎE
CỦA ĐÔNG BẢO SẼ... SẼ...
BỊ TIÊU DIỆT..

KHÔNG PHẢI VIỆC CỦA
Y TẾ NHÀ ANH! IMMÔM ĐI!
AN PHẬN Ở VÙNG IV CHO
ĐƯỢC VIỆC!

TÚ ỚNG YÊN TRÍ
TRĂM NGÀN VIỆC
ẦY TRÔNG VÀO
TAY TA

CHIẾN DỊCH TẾT CỦA LÍNH

Phải nhớ ơn lính. Nhưng không nhớ ơn lính theo kiểu «em gái hậu phương» của các mỹ nghệ sĩ có kếp làm chính khóa, tỷ phú chủ trương trên đài phát thanh, đài truyền hình, lái nhái cái giọng điệu «yêu lính» tro trên giả dối và có., «ca sê»! Cũng không nhớ ơn lính theo kiểu «Trang của lính» của mấy ông Tướng về vườn, của mấy ông Tá hết thời, đời «huynh đệ chi binh» loạn trên báo của mình, Nhớ ơn lính, thương lính như hai kiêu trên là thương lính làm dáng, thương lính để thủ lợi, thương lính để chỉ tỏ khiến lính... xấu hổ.

Con Ong sống sợng nỗi tiếng song xin đầu hàng hai lối thương yêu lính sống sợng vừa kể. Bởi vậy mục «Cà Kê Dê Ngỗng» do lính già mười tám năm mặc đồ kaki là thằng Dê Húc Càn vi vút, toàn nói lên những nỗi buồn của lính cùng với những nét hào hùng, không cần ai thương hại bằng cái lỗ miệng. Tuy thế, vẫn chưa đủ. Phải nhớ ơn lính chân thành hơn, thiết thực hơn. Để lính hiểu rằng, dù chiến đấu bằng bút hay chiến đấu bằng bất cứ phương tiện gì ở hậu phương, chúng tôi vẫn không quên chiến hữu đang chiến

đấu bằng súng, diện đối diện quân thù.

Do đó, Con Ong phát động Chiến Dịch Tết của Lính. Mở đầu chiến dịch, Jo Marcel, giám đốc nhà hàng Ritz, 203 Trần Hưng Đạo Sài Gòn, sẽ dành riêng một buổi trình diễn thật đặc sắc ngay tại Ritz để gọi là biểu lính một đĩa mứt sen, một gói thuốc lá mừng xuân. Buổi trình diễn tổ chức vào tối thứ sáu, 9-1-1970 (tức là tối mai). Jo Marcel sẽ tặng hết lính số tiền thu được, kể cả vốn lẫn lãi.

Vậy bạn đọc Con Ong hãy tới Ritz tối thứ Sáu tuần này. Để được mời lính hút một điếu thuốc lá thơm nức lòng nhớ ơn của người hậu tuyến.

Con Ong hy vọng, sau nhà hàng Ritz, các nhà hàng Đêm Mầu Hồng, Queen Bee, Tự Do, Pha Lê, Bông Lai, Quốc Tế, Văn Cảnh, Đồng Khánh; các gánh cải lương, các rạp xi nê sẽ nhiệt liệt hưởng ứng Chiến Dịch Tết của Lính do tuần báo Con Ong và Nhân Dân Kịch Đoàn đề xướng.

CON ONG

TIẾP TAY VỚI TỔNG THỐNG VÀ THỦ TƯỚNG.

Tổng thống không phải là ông thánh mà có thể nhìn rõ từng sự việc, làm hết mọi việc. Tổng thống chỉ biết đặt niềm tin vào thủ tướng. Thủ tướng cũng không phải là ông thánh. Thủ tướng đặt trọn vẹn niềm tin vào quý vị Tổng, Bộ trưởng. Và Tổng thống hay thủ tướng, vì gửi niềm tin vào cộng sự viên của mình nên chỉ biết tin thành quả ở bá cáo. Lợi dụng niềm tin đó, nhiều kẻ đã bá cáo láo, đã thực thi chính sách một cách tầm bậy. Để thủ lợi. Và phá hoại chế độ. Và làm cho dân chúng có cảm tưởng Tổng thống và Thủ tướng đang dung túng bọn cây cào. Thực ra người lãnh đạo nào mà chẳng muốn làm đẹp cho đất nước, làm hạnh phúc cho dân và tận diệt hết những con bọ hung phá hoại chế độ.

Nhưng Tổng Thống và Thủ Tướng, dù rất muốn diệt bọ hung phá hoại chế độ, vẫn không đủ tài, mắt, tay mà nhìn rõ, nghe rõ để vô cho trúng bọn bọ hung chỉ quen cày dưới đất, hoạt động trong bóng tối. Bởi vậy, loạt bài này Con Ong tiếp tay với Tổng Thống và Thủ Tướng chỉ đúng chỗ bọ hung mẩn ăn, nói lên tiếng nói phản nộ của dân chúng đôn đại về những hành động của bọ hung với hy vọng trần trụi là nếu chính thị bọ hung, Tổng Thống và Thủ Tướng sẽ tận diệt lũ sâu bọ, bầy cá uơn trong chính quyền ta. Tiếp tay khác với «nâng bi». Song nếu như loạt bài này mà khiến một số bọ hung văng ra khỏi chính quyền với bộ mặt đầy phân thối của chúng, thì dấu mang tiếng «nâng bi». Con Ong rất hãnh diện nhận huy chương «nâng bi» của bạn đọc.

Mở đầu chiến dịch diệt bọ hung, Con Ong vỗ tay chào Bộ Y Tế. Không phải hôm nay Con Ong mới hỏi thăm sức khỏe Bộ Y Tế mà từ hồi bác sĩ Trần Lữ Y còn làm Tổng trưởng, Con Ong đã chỉ trích nhiều lỗi lầm của cộng sự viên của bác sĩ Lữ Y. Nhưng khi tìm được thiên chí và những diêm son của bác sĩ Lữ Y, Con Ong cũng không quên khen ngợi thành thật. Thí dụ vụ quyết tâm ngăn chặn bọn lưu manh Hạnh Phúc Xã và Dove. Loạt bài này không nhằm bôi bôn một cá nhân nào hay vì tư thù cá nhân mà bôi bôn. Bôi bôn một cá nhân sẽ bị đưa ra tòa. Và dư luận không tha thứ cho một tờ báo chỉ biết bôi nhọ nhân phẩm của những người hăng say phục vụ đất nước. Vậy những ai đó đứng tưởng nhầm, đứng hiểu nhầm. Chẳng hạn vụ máy «bom chim» Dove trên Con Ong số trước. Ông Hiền Lương tưởng Con Ong thù cá nhân ông. Và một ông xếp nhỏ ở Bộ Y Tế cũng tưởng Con Ong thù cá nhân ông. Dư luận sẽ phán xét vụ máy «bom chim» Dove Con Ong vì sức khỏe của đồng bào hay vì tư thù cá nhân. Nhưng nếu cá nhân bôn, cá nhân bịp thì ngay những người thân thích của Con Ong, Con Ong cũng mần đều đều.

Nói như vậy và qua ngót 100 số báo Con Ong, bạn đọc đã hiểu rõ sự viết lách của Con Ong. Con Ong chưa thể là anh hùng song Con Ong không hèn và không để tiện ở cái chỗ bôi mốt tội lỗi của thiên hạ để làm tiền. Chính bởi lẽ đó, hệ đánh một thằng khốn nạn nào là Con Ong đánh đến chết, không cho điều đình, không còn «cửa» để điều đình. Con Ong thách bất cứ ai trưng nôi bằng chứng là Con Ong đã để một thằng khốn nạn nào đó bịt miệng bằng tiền bạc.

(KỶ SAU TIẾP)

đàn anh đối lập với nhà nước em đối lập với nhà bếp

Trở lại vấn đề NHẢY ĐÀM, ĐÁNH BẠC, MÃI DÂM hiện theo đúng pháp luật trên giấy tờ, bị CẤM CHỈ trên toàn cõi Giao Chỉ ta, nhưng trên thực tế, vẫn có và có nặng hơn bao giờ hết. Chúng tôi long trọng đề nghị với chánh quyền :

— Đặt lại vấn đề Nên hay Không Nên cấm đoán những trò gọi là Tứ Đồ Tướng kể trên đây.

Quyết định Cấm được ban hành từ dưới chế độ Ngô Đình, một chế độ có nhiều sai lầm và bất công mà chúng ta đã phải đổ xương máu làm một cuộc cách mạng để lật đổ. Quyết định ấy cần được xét lại và giải quyết cho hợp lý hơn.

Chúng tôi thấy không có gì khôi hài và mất uy tín của chế độ cho bằng trường hợp luật cấm mà những gì bị cấm vẫn cứ có mặt ở mọi nơi, mọi chốn.

Dân bị cấm nhảy đầm, các nhật báo luôn luôn loan tin : nhiều cặp nhảy đầm lậu bị bắt, bị nhốt bốt bị phạt. Nhiều nhà nhốt bí mật bị khám phá.

Nhưng trong Câu Lạc Bộ Huỳnh Hữu Bạc của KQVN, Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ đã nhảy đầm và đã nói : Chiến sĩ có quyền nhảy !

Ở đây, chúng tôi không có ý đả kích bất cứ ai, nhất là đả kích Phó Tổng Thống chui chọt, hào hoa, chúng tôi chỉ nhân vụ này, nói lên tình trạng tréo cẳng ngồng trong xã hội ta.

Nhảy đầm không chỉ có mặt trong Hội Quán HNB, nhảy đầm hiện có ở nhiều nhà ăn chơi trong đô thành Saigon. Nhưng vì những thể lực riêng, số cơ sở ăn chơi đó không hề bị đụng chạm !!

Tình trạng đó là một bất công.

Tại hại hơn, nó làm cho thằng dân, con dân thường bất mãn. Chính quyền ta mỗi lần nói đến dân, là nói đến chuyện tranh thủ nhân tâm, để cao dân, tự nhận mình là dân và chê kẻ thù mất lòng dân, không có dân... !!!

Một chế độ như thế không có quyền làm cho dân bất mãn.

Biết là dân bất mãn mà vẫn cứ làm ngo, mặc kệ... là một hành động không thể chấp nhận được.

Chúng tôi mong chính quyền ta mau đặt lại vấn đề và xét lại cho thỏa đáng. Lễ tất nhiên, chúng tôi sẽ còn đưa ra nhiều ý kiến xây dựng để giúp chính quyền trong việc giải quyết công bằng hơn vấn đề TỨ ĐỒ TƯỚNG.

NHẢY ĐÀM

Lục Xi

GIÔNG TỐ MỚI

Thương Sinh đã ca bản NGẬM NGƯỜI mà trở về nghiệp chường. Tuần báo Tuổi Ngọc kể như thất bại. Đấy, xây dựng đấy, đẹp cả nội dung lẫn hình thức đấy. Đấy, không sống sượng không «nâng bi ai» không chửi bới ai đấy. Cứ chết vì chẳng có thằng khốn nạn nào thích đầu tư vào công việc giải trí tuổi thơ. Công việc đó, một đũa làm cóc nồi. Nó cứ hùng hục làm thì nó chỉ là thằng ngu xuẩn, thằng đi tìm hương thơm trong chuôngng xỉ công cộng. Xã hội ta hơi kỳ. Ở cái chỗ, khi báo nhi đồng toàn là ma quỷ dâm bôn, mắt dấy, các đảng Hội Bảo Vệ Luân Lý, Hội Bảo Vệ, Thiếu Nhi ngoác cái lỗ mồm ra chửi bới, công kích và «than ôi» sao không có Tô báo đứng đần. Chúng một viên gạch của thiện chí ném ra, các đảng lại coi như cục cứt chó ! Vậy thì ai đại gì bán quần áo, nhin đối mà... phục vụ. Thương Sinh hơi mơ mộng. Hân ta tưởng mình cứ ẹt ọt ra đi, rồi mọi người sẽ tiếp sức mình cho nó khỏe mạnh. Tất cả đều trở thành ảo vọng Anh muốn đăng bài của tôi ư ? Tiền trước đã. Và tiền nhiều. Đấy là một số đàn anh văn nghệ của các đàn em... thiếu nhi. Ôi, cuộc đời rất hiếm Nhật Tiến, Đoàn Quốc Sĩ, Mai Thảo... Bởi vậy, Thương Sinh bên «phân». Hân lại về với Con Ong, về mái nhà cầu tiêu, nơi hân xây dựng nền móng.

Cam đoan, bạn đọc sẽ thấy một Thương Sinh thâm trầm, chua cay, một Thương Sinh gắng sức để trở thành «hậu truyền nhân» của Vũ Trọng Phụng. Giông tố mới sắp thổi tung trên Con Ong.

CON ONG CHÓ MÁ

Giai phẩm tết năm nay, Con Ong dám nói phét là giai phẩm... chó nhất nước vì thơm nhất nước. Phần trình bày do Thập Nguyên phụ trách với sự phụ «họa» của thằng Him. Sáng sủa. Đẹp. Ít lỗi. Nội dung... chó má gồm có :

KINH CẦU TRỆ Thập Nguyên và Khổng Tử
CHIẾN CÔNG CỦA MỘT CON CHÓ Vạn Tóc Mai
QUÁN CHÓ Nguyễn Đức Nam

CHỢ CHÓ (Kịch bắt hủ) Du Thần Chí

ĐIỀU ĐÓM (Phóng sự ngắn) Thương Sinh

Để chứng minh rằng nội dung Con Ong Chó Má bản và đều đếch chịu nổi, Vạn Tóc Mai xin trích đăng một mẫu «Kinh Cầu Trệ» của Thập Nguyên và Khổng Tử :

CON CHÓ LIÊM SĨ

Có một con chó hoang, đói rờng rã một tháng giữa đồng không mông quạnh mà vẫn chưa chịu chết. Ngày kia, Khổng Tử bỏ nước Lỗ qua nước Văn Lang. Gặp con chó nằm nháp vật, mới hỏi :

— Đắt nước này làm «caca» lắm, tại sao lại ra nằm đây chờ chết đói ?

Con chó đáp :

— Thầy nói đúng. Đã là chó thì phải «măng giê cacas» Nước tôi đang đầy rẫy kẻ thách đố với loài chó bằng câu nói rất ... chó đẻ.

— Câu ấy ra sao ?

— Bao giờ chó không ăn cứt thì tham những mới hể ăn cứt của công. Tôi là chó nhưng rất yêu nước. Thấy đã biết rồi đó đất nước tôi khốn khổ khốn nạn, bị ngoại quốc coi thường, giặc thù chửi riều chỉ vì bọn tham những ngé có chó còn ăn cứt nên chúng nó còn ăn cứt. Vậy tôi tình nguyện không ăn cứt để ... cứu nguy dân tộc tôi.

Khổng Tử muốn thử con chó Văn Lang. Mới...đợi tiện một bãi. Con chó vùng dậy, lết thật xa, Khổng Tử ngược lên trời thờ dài :

— Ôi, nước Văn Lang giá tìm được một người biết chửi tiên, Yêu nước như con chó chửi này thì đầu đến nôi !

Thần rồi, trở về Lỗ soạn kinh tân xuân thu. Không thêm vào đất Văn Lang nữa.

CHÀO MỪNG QUY CHẾ BÁO CHÍ

Đề chào mừng quy chế báo chí, ăn Tết xong, Con Ong sẽ vùng dậy như Con Ong tiền... bị gậy. Thương Sinh lại về làm đầu bếp và sáng chế thật nhiều món ăn khoái khẩu cho bạn đọc thưởng thức. Con Ong từ ngay số tân niên Con Chó sẽ là Con Ong lạ mắt về hình thức và khoái ti về nội dung. Bao nhiêu danh từ cũ do Con Ong «ché» ra xin tặng các Tự điển gia và anh em trong thiên hạ, Con Ong sai toàn bộ danh từ mới. Và những danh từ mới sắp dùng trên Con Ong đều đã cầu chứng tại tòa. Xin loan báo để bạn đọc biết trước.

VẠN TÓC MAI
(Con vô thừa nhận của Nghị Hách)

CON ONGTRANG

GIÔNG TỔ MỚI

TRƯỜNG GIANG PHONG SỰ TIỂU THUYẾT CỦA THƯƠNG SINH

BÀI TRẦN TÌNH

Mấy tháng trước, tôi đã có bài già từ bạn đọc Con Ong, già từ những bút hiệu viết báo, già từ một lối viết không bao giờ làm hài lòng những người đầy quyền cao tước trọng trong xã hội ta. Tôi đã cố gắng dấu một "mặt người" mà đôi mắt chỉ nhìn thấy ngang trái, đau buồn, tủi cực của số phận tôi, số phận những người trên dưới ba mươi tuổi như tôi, số phận của đồng bào ta trong tay bọn đạo diễn mù đeo kính đen. Tại sao tôi phải dấu một "mặt người"?

Đọc giả đã khám phá ra, do các đồng nghiệp của tôi tiết lộ, ngoài bút hiệu viết báo, tôi còn một bút hiệu viết văn: viết cho tuổi thơ đọc. Tôi mê viết cho tuổi thơ đọc từ những năm biết thương thức truyện loài vật của Tô Hoài, truyện "Thằng Việt, Anh em thằng Việt, Thằng Việt nghĩ hè" của Lê Văn Trương, truyện "Thằng Kinh, Thằng Cu So" của Nguyễn Đức Quỳnh. Nhất là hồi ký "Những Ngày Thơ Ấu" của Nguyễn Hồng. Tuổi thơ, của tôi là một tuổi thơ chông chất những kỷ niệm u ám. Tám tuổi tôi đã biết be bờ ruộng đơm đó kiếm tép, tôm về cho mẹ làm thức ăn. Mười tuổi, tôi phải đi kiếm củi. Thả ống lươn, rọ cá rô, rọ cá trê, cất vỏ tôm, hoi cá tát ao là năm mười hai. Mười ba tuổi, mùa đông lạnh cắt da thịt, tôi phải đi mò rong dưới sông ngòi về thay bèo nuôi lợn. Tôi không có tuổi hồng. Mười lăm tuổi còn ham chơi nút chai và vỏ hến. Tàu thủy chạy đầu lạc tháng tám, tháng giêng tôi mới được chơi nhờ lượm được ở thùng rác của con nhà giàu! Tôi lủi thủi và cô đơn. Học dốt nên bị thầy mắng, bạn bè bắt nạt. Nhà nghèo nên, nỏ đùa toàn bị bắt nạt. Tôi không thể quên lần chơi vụ (con quay) ở con phố nhỏ huyện lỵ Phú Đức. Bạn bè giao hẹn "Thóc đầu bờ câu dây". Nghĩa là con vụ ở chỗ nào, tôi phải có mặt ở chỗ đó.

Chúng nó đã hê nhau, lời vu con của tôi ra tận một cái ao xa phố huyện. Và bỏ con vụ của tôi văng xuống ao. Rồi cười đùa thích thú. Rồi cứ thả cho vụ quay. Tôi xin tha để lội xuống ao vớt con vụ lên. Chúng nó không tha. Em tôi ra gọi về ăn cơm. Tôi không dám về. Tôi đành nhịn đói vì tiếc con vụ. Mãi tới tối mịt, bạn bè mới tha tôi. Không có tình thương phạt cho con nhà nghèo.

Đấy là kỷ niệm buồn nhất thời thơ ấu của tôi! Còn những lần chơi đấm đấm mới thể lương. Thua thì bị đấm đau điếng. Được không dám đấm trả thù. Đấm khê khê mình thắng. Nhưng nó thắng, nó vẫn đấm mình oằn lưng. Đánh bị hăm mà vô phúc bị hăm, chỉ có nước về gần cho chúng nó bắn vỡ bị để đập đá mài hòn bi khác. Chẳng đũa nào tha tôi trong các cuộc chơi thua nhỏ. Hi hục làm được con vụ đẹp. Chúng nó gạ "Đắt vụ lấy vụ, vỡ vụ lấy đinh". Một thằng đóng cái đinh trắng sắc như lưỡi dao bổ xuống vụ của tôi. Vụ của nó dính chặt vụ tôi. Thế là tôi mất con vụ! Tôi đã khóc. Chúng nó không xúc động...

Lớn khôn, tôi lại xa gia đình, lưu lạc phương Nam một mình, làm lấy đời mình bằng nhần nhục với mở kiến thức lem nhem. Tôi giống hệt một ông lão đầy cái xe lộn trên dốc cao. Ông lão còn gặp mấy cậu học trò "Quốc văn giáo khoa thư" đây giúp. Chứ, trên con dốc đời chênh vênh của tôi,

tôi chỉ bị thiên hạ đạp xuống hay ngăn đường. Trừ một người đây giúp tôi. Đó là vợ tôi. Vì thương cái tuổi thơ mù mịt của mình, những tuổi thơ mù mịt của những người không bao giờ có tuổi thơ nên khi biết viết lách, tôi đã cố tưởng tượng cái thiên đường tuổi thơ của mình. Tôi đã trả thù những bắt nạt ngày xưa còn bé bằng cách tạo ra những thằng bé học giỏi, đánh nhau luôn luôn thắng và thương yêu kẻ cô thế, nghèo nàn. Những thằng bé phi thường dám đá bại đội bóng tròn của Ba Tây, đá bại hết đề vô địch thế giới. Đó là Bồn lư. Những thằng bé lên mặt trắng trước cả Neil Armstrong. Đó là Chu... côm. Những thằng bé MƠ THÀNH NGƯỜI QUANG TRUNG...

Bởi vậy, tôi được một số trẻ em thích thú. Tôi là người có thêm "một mặt". Khi số trẻ em yêu tôi, biết tôi còn là Thương Sinh, chúng giận tôi lắm. Rồi thương tôi vì cơm áo mà phải có những... hai, ba mặt! Nếu tôi nói tại muốn dành đời tôi cho một số trẻ em thương yêu tôi mà già từ lối viết Thương Sinh, e rằng bạn đọc sẽ khinh bỉ tôi là thằng đạo đức giả. Nên nhân tiện có vụ dọa đánh tôi, tôi đã nủi lầy, làm một chuyện già từ mãi mãi. Bạn đọc sẽ hỏi: tại sao và cảm hứng nào dẫn tôi đến con đường viết lách không tương lai tức là viết phiếm luận và phóng sự ám ố? Thoạt đầu, tôi viết cho nhật báo Xây Dựng của linh mục Nguyễn Quang Lâm bằng bút hiệu Thương Sinh. Rất dốt chữ nho, tôi tự định nghĩa Thương Sinh là thương cho kiếp nhân sinh. Đến ngày buồn tình, dở Tự Điển Đào Duy Anh ra tra cứu. Mới hay Thương Sinh là... đau ốm, bệnh hoạn, gầy mòn. Những bài báo ký tên Thương Sinh đã làm tôi bệnh hoạn, gầy mòn. Ôi, cái bút hiệu nghiệt ngã. Nói theo ông Tí con thì "định mệnh đã an bài"! Từ Xây Dựng, tôi sang viết cho Sống của Chu Tử và Công Luận của Tôn Thất Đình. Từ Thương Sinh để ra hàng chục bút hiệu cho chục mục khác nhau. Tôi thấy xã hội mình nhiều đũa giả hình quá, cần phải quật nát mặt chúng bằng ngọn roi da hài hước. Nhưng tôi bắt tay. Thay vì hài hước, trào phúng, tôi lại viết sùng sục, tàn nhẫn...

Tháng trước, Đài Sài Gòn mời tôi nói chuyện trên "Diễn Đàn Tự Do", tôi đã cho thu thanh bài "Vài ý nghĩ nhỏ về thơ văn hài hước hôm nay". Rất tiếc, Đài Sài Gòn đã cáo lỗi cùng tôi và không dám cho phát thanh bài này, sợ méch lòng các đồng nghiệp của tôi. Nay tôi cho đăng lại bài đó. Như sau:

Thưa quý vị thánh già,

Tôi vừa được người phụ trách mục "Diễn đàn tự do" của Đài Saigon giới thiệu với quý vị như một người viết văn trào phúng. Thực ra, tôi chỉ là người viết những thiên phóng sự bắt đấm đĩ, không bố cục nên chẳng bao giờ có kết luận mà, tạp chí Quần Chúng của bạn Cao Thế Dung gọi đùa là thứ phóng sự "Viết bừa nào sào bừa ấy" và bạn Nguyễn Mạnh Côn, trong tác phẩm "Sống bằng sự nghiệp" thì cho rằng những thiên phóng sự đó đều do "sự đòi hỏi của các tòa soạn tăng thêm rất nhanh, tạo thành nhiều cây bút mới". Tôi cũng đã viết phiếm luận cho nhiều nhật báo, tuần báo. Nhưng tôi tự biết tôi không thể nào

trở thành người viết văn trào phúng. Nhất định thế. Và những ý nghĩ của tôi hầu cùng quý vị sau đây, xin được coi là những ý nghĩ nhỏ bé về văn thơ hài hước của một người mà tài năng của hẳn còn bé nhỏ hơn ý nghĩ của hẳn nhiều lần.

Thưa quý vị,

Thơ trào phúng hôm nay được hiểu là những bài thơ đăng trong các mục thơ chữ đời ở các nhật báo. Còn văn trào phúng hôm nay được hiểu là những bài phiếm luận trên các trang nhất của các nhật báo và những thiên phóng sự nham nhỏ, sùng sục mở đầu rất anh dũng, rất nghệ thuật nhưng có thể cúp ngang xương, kết luận vội vàng vì tác giả của chúng đi quá xa khỏi đề tài mình muốn viết. Hoặc viết liên miên không muốn chấm dứt vì những người mình ghét bỏ mình chưa chữ đủ ba giòng họ nhà người ta! Đó là thực chất của văn thơ trào phúng hôm nay. Một thực chất hài hước không cần văn thơ trào phúng diễn tả. Và, do đó, theo sự hiểu biết nông cạn của tôi, hôm nay, không có thơ văn trào phúng. Chỉ có thơ văn chữ đời một cách sùng sục, xác lác và ngạo mạn của những anh thợ viết tưởng mình trong sạch, tưởng mình được thương để cho cái quyền phán xét tội lỗi thiên hạ mà không ai làm gì mình nổi. Ông chữ mỳ một bài thơ hay một bài báo, mỳ im đi để ông làm chiến sĩ cầm bút thì ông tha, nếu mỳ đưa ông ra tòa, ông chữ thêm mỳ một tháng, một năm, đàng nào ông cũng bị ra tòa và có bị kết án, ông chỉ phải bồi thường mỳ một đồng danh dự! Nhưng sự nghiệp mỳ đi đong, cả nước ghé tôm mỳ.

Thưa quý vị,

Khi thơ văn đã tãi "sự chữ đời" đã mang sẵn một chủ đích hạ gục đối tượng, tôi nghĩ không thể gọi là thơ văn chữ đời. Phải gọi nó là thơ văn chữ đời. Như báo Đời của bà Phạm Xuân Ninh có mục "Tiên sư đời" để chữ đời, tôi tưởng không còn gì đúng hơn và xứng đáng hơn cho cái gọi là văn chương hài hước, trào phúng, trào lộng hôm nay. Bởi đã tãi sự chữ đời, nguyên rủa thô tục, thơ văn trào phúng mất hẳn tính chất trào phúng. Không có nụ cười. Không có ngụ ngôn. Và chủ quan cả đống. Chủ quan là lớp mỡ nhầy nhụa, đồ kỵ bực kìm lương tâm của những cầm bút viết văn chữ đời nhất là những cầm bút nổi tiếng về lãnh vực này.

Người ta biện luận rằng tại xã hội đời trụy, phân hóa, con người không còn liêm sỉ nên không thể giáo hóa những kẻ do bản năng đạo lý, bằng chữ nghĩa của thánh hiền. Mà phải khắc đờm vào mặt họ, vẩy bẩn vào mặt họ và chỉ trán họ mà chữ đời thật tàn nhẫn, ác ôn. Cũng chưa đủ. Còn phải đưa vợ con họ vào cuộc chữ đời. Như thế những kẻ khốn nạn mới ăn năn sám hối. Đau khổ thay, những bài báo chữ đời loại này đã quyến rũ được đọc giả... ham chữ đời. Báo in thêm vũ vũ. Chủ báo khoái chí, cổ võ thợ viết hiện ngang hơn vào lãnh vực moi móc, chữ đời, nghị luận tội lỗi thiên hạ. Và thơ văn chữ đời biến thành một phong trào.

(KỶ SAU TIẾP)

ÔNG NÓI GÀ BÀ NÓI VỊT !

Một lần nữa, lại xảy ra cái chuyện "ông nói gà bà nói vịt" trong chính phủ VN. Điều ác hại là chuyện làm cam này lại xảy ra tại Ma Ni, Thủ Đô Phi Luật Tân.

Ngày 23-12, trong một cuộc họp báo tại Ma Ni, Quốc Vụ Khanh mau nước mắt Phan Quang Đán tuyên bố 2 điểm quan trọng :

1- Hòa đàm Balé nên dời về một địa điểm ở Đông Nam Á.

2: Nên tổ chức một cuộc đàm phán giữa ba phe : VN-CH, Bắc Việt và MTGPMN (không có Hoa kỳ) để thảo luận về các vấn đề nội bộ của VN.

Ngày 31-12, cũng tại Ma Ni, Ngoại Trưởng Trần Văn Lâm, được quen gọi là ông ngoại Bạch Tượng, cũng trong một cuộc họp báo, nói trái ngược hẳn với 2 điều trên.

Trước hết, ông Lâm bảo không có "dọn" hòa đàm đi đâu cả, cứ "li" ra tại Balé, để đợi "phép lạ". Một ngày nào đó, sẽ có "phép lạ" làm cho BV phải hòa đàm tử tế.

Thứ nhì, ông bảo rằng : "Tổng Thống VNCH đã nói nhiều lần là VNCH sẵn sàng thảo luận với Chính phủ Hà nội bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào. Nhưng đối với cái tổ chức gọi là Mặt Trận Giải phóng MN, thì chúng ta không thể đặt chung trong một tình trạng nói chuyện với BV được. Nếu Chính Phủ VNCH muốn nói chuyện với MTGPMN, "chúng ta chỉ nói chuyện trong khuôn khổ nội bộ Miền Nam VN, cũng như nói chuyện với các tổ chức ĐỐI LẬP HAY PHIẾN LOẠN".

Cả ông Đán, lẫn ông Lâm, đang là Tổng Trưởng trong Chính phủ Saigon. Cái sự tuyên bố trái ngược hẳn nhau kể trên đã làm trở cười cho thiên hạ. Ngày 19-7-69, Tổng Thống Thiệu tuyên bố sẽ cải tổ sâu rộng chính phủ, để có một Chính phủ mạnh.

Kết quả là một chánh phủ trong đó có cả ông Đán lẫn ông Lâm đã xuất hiện ngày 1-9-69. Chánh phủ muốn mạnh, trước hết phải nhất trí. Ông nói gà bà nói vịt làm sao mà mạnh được ? Cũng như một cỗ xe do nhiều con ngựa kéo. Tất cả mọi con ngựa phải cùng hướng về một phía, cùng chạy một con đường, xe mới đi mạnh, đi nhanh được. Mỗi con ngựa kéo về một phía, có giới hạn, xe cũng chỉ có thể chạy... vòng tròn. Cái Xe là Chánh Phủ. Ngựa là Tổng Trưởng, hay là Voi cũng thế. Ngựa Đán kéo Hòa Đàm về Đông Nam Á, Voi Lâm cứ đứng ý thần cụ ra tại Balé. Ngựa Đán muốn cho MTGPMN ngồi chung xe nói chuyện, đạp anh Mỹ ra khỏi xe. Voi Lâm bảo MTGPMN chỉ có thể nói chuyện như một thứ "phiến loạn" hay "đổi lập".

Những lời tuyên bố kể

CON ONG TRANG 4

NOC ĐOC

CON ONG ĐỐI THỌ VỚI CỤ NGOẠI BẠC TƯỢNG

■ TẠI SAO COI ĐỐI LẬP NHƯ PHIẾN LOẠN ?

■ CAI TRỊ MÀ ĐỢI PHÉP LẠ, THÌ AI CAI TRỊ CHẢ ĐƯỢC ?

trên của ông Lâm, được hãng thông tấn nhà nước VTX đăng tải, nên không thể sai được.

ĐỐI LẬP VÀ PHIẾN LOẠN

MTGPMN mà coi như "phiến loạn", thì đúng quá rồi, vì chính bọn chúng là phiến loạn. Nhưng tại sao ông Lâm lại bảo Chánh Phủ VNCH chỉ có thể nói chuyện với MTGPMN như nói chuyện với phiến loạn và đổi lập ?

Ông định coi "đổi lập" ngang hàng với "phiến loạn" chăng ? Con Ong cực lực phản đối Ông Ngoại Lâm về điều này.

Theo điều 13 hiến pháp VNCH, đổi lập là một quyền tự do căn bản về chính trị : "Quốc gia tôn trọng các quyền chính trị của mọi công dân, kể cả quyền tự do thỉnh nguyện, quyền đổi lập công khai bất bạo động và hợp pháp."

Trong khi đó, điều 4 hiến pháp cấm Cộng Sản. Và ai cũng biết rằng MTGPMN là Cộng Sản, chỉ trừ có ông Ngoại Thành cho rằng MTGPMN chưa chắc đã là Cộng Sản !

Như vậy bọn MTGPMN là những kẻ phiến loạn, những kẻ hoạt động ngoài vòng pháp luật. Còn "đổi lập" là hành xử, một quyền căn bản trong khuôn khổ hiến pháp và luật pháp quy định. Bởi đó, con nít cũng biết đổi lập và phiến loạn khác hẳn nhau. Tại sao ông Ngoại Lâm lại bảo nói chuyện với MTGPMN như nói chuyện với đổi lập và phiến loạn ?

Nói như thế, một là ông coi MTGP như một đảng đổi lập. Điều này không thể được, vì như vậy là hợp pháp hóa cho một tổ chức bất hợp pháp. Ngoài ra còn vi hiến, vì MTGPMN hoạt động cho Cộng Sản. Không thể coi một tổ chức bị hiến pháp cấm thành tổ chức được hiến pháp bảo vệ.

Hai là ông đã xỉ nhục những người quốc gia đổi lập. Vì ông đã coi đổi lập ngang hàng với phiến loạn và MTGPMN. Ông đã coi những kẻ hợp pháp ngang hàng với những kẻ phi pháp. Trong khi Tổng Thống thiết tha kêu gọi đổi lập để xây dựng đất nước, mà ông Ngoại Lâm coi đổi lập ngang hàng

với phiến loạn, và MTGP thì còn ai dám đổi lập nữa. Trong khi chánh quyền cần nghe ý kiến của đổi lập, cần tham khảo đổi lập để làm tốt cho Quốc Gia, thì ông Ngoại Lâm bảo Chánh Phủ nói chuyện với MTGPMN cũng như nói chuyện với phiến loạn và đổi lập !

Ồ hô ! đổi lập là một quyền hợp pháp hợp hiến, mà những kẻ đổi lập được Chánh Phủ đối xử như những kẻ phiến loạn, thì tương lai dân chủ... thật tốt đẹp !

Ngoài ra, cũng trong khuôn khổ cuộc họp báo kể trên, ông Lâm còn cho rằng "sẽ không có vấn đề gì trở ngại trong việc cho phép những người trong tổ chức MTGP MN tham gia các cuộc lựa chọn, bầu cử tự do Dân Chủ nếu họ từ bỏ vũ khí và ra tranh cử một cách công khai đúng theo tinh thần hiến pháp VNCH."

Các ông Nixon và Rogers trước đây cũng từng nói tương tự như vậy. Nhưng họ là người ngoại quốc, ta không thèm chấp. Chứ ông Ngoại Lâm nói vậy thì không thể được.

Như đã nói, MTGPMN là một tổ chức phiến loạn, hoạt động cho Cộng Sản. Ông cho những kẻ trong tổ chức MTGPMN được tranh cử "một cách công khai đúng theo tinh thần hiến pháp VNCH" là cho những kẻ phi pháp được hưởng quyền lợi như những người hợp pháp. Không thể cho những tên Cộng Sản, những kẻ phá hoại hiến pháp VNCH được tranh cử đúng theo tinh thần hiến pháp. Cái quyền căn bản do hiến pháp qui định, chỉ dành cho những phần tử hợp pháp, chứ không phải dành cho những kẻ phi pháp. Ông bảo cho những kẻ trong tổ chức MTGPMN được tự do tranh cử, nếu họ từ bỏ vũ khí, nhưng họ không từ bỏ chủ nghĩa Cộng Sản, họ tuyên truyền cho C. S. khi vận động tranh cử thì sao ?

CÁ NHÂN

Về vấn đề "Ông Đại Sứ thiện" Ông Ngoại Bạch Tượng nói rằng : Đối với những việc đáng tiếc vừa xảy ra tại Thủ Quận VN ở Nhật mong rằng báo chí và đồng bào nên xem đó là một hành động cá nhân, không

liên quan đến chánh sách Chánh Phủ.

Nói như vậy không được. Vụ "Ông Đại Sứ" không thể coi là chuyện cá nhân. Nó có liên quan đến chính sách và Chánh Phủ.

Có một cái truyền thống không đẹp của Bộ Ngoại Giao VN, là mỗi khi có điều gì bất lợi cho mình, thì vội bảo rằng đó là chuyện cá nhân của "thủ phạm".

Trước đây, khi các ông Clifford, Rogers, Laird v.v... mỗi khi tuyên bố với tư cách Bộ Trưởng, Bộ Ngoại Giao VN cũng vội cho là cá nhân đó đã tuyên bố với tư cách cá nhân.

Không có vấn đề cá nhân hay không cá nhân, mà chỉ có chuyện đời tư với đời công. Một nhân vật làm lớn thì cả cuộc đời mình, là đời công rồi. Khi ông Đại Sứ dùng tay ký trên một văn kiện và ông Đại Sứ dùng tay làm việc khác, thì đảng nào cũng là tay ông Đại Sứ. Không thể phân biệt khi ký thì tay ông Đại Sứ là tay Đại Sứ, còn khi làm việc khác thì tay ông Đại Sứ lại không phải là tay ông Đại Sứ. Khi ông Đại Sứ dùng bút mực đen, hay "bút mực trắng", thì đảng nào cũng là "bút" của ông Đại Sứ mà thôi, không thể coi cái nào là "cá nhân" cái nào không là cá nhân.

Ngoài ra vụ ông Đại Sứ ở Nhật có liên quan đến chính sách và chánh phủ, chứ không thể như lập luận của ông Ngoại được ! Vì nó chứng tỏ chánh sách chọn Đại Sứ của Chánh Phủ đã thiếu hoàn hảo. Vì Chánh phủ thiếu thận trọng, nên mới chọn phải ông Đại Sứ tướng là thiện, nhưng thật ra chưa thiện ! Một ông Đại Sứ, đối với Chánh phủ, cũng như một người con trong gia đình. Khi gia đình có một người con thuộc loại "cậu chó" đi cắn bầu lung tung làm hại đến gia phong, thì hẳn nhiên điều đó có liên quan đến gia đình, chứ không thể coi là việc riêng của "cá nhân cậu chó" được.

PHÉP LẠ
Sau hết, xin nói về vụ phép lạ.

Trước đây, cũng trong chương trình "người đàm muốn biết", Ông Ngoại Lâm đã nói rằng ông tin sẽ có phép lạ đem lại hòa bình.

Bây giờ, ông cũng vẫn giữ niềm tin tưởng cũ, ông bảo sẽ có phép lạ đem lại hòa bình cho VNCH trong năm 1970. Theo ông, "phép lạ" ngày nào đó, BV và tay sai của họ ở miền Nam sẽ nhận thấy những biện pháp của họ không đi đến đâu nên sẽ phải giải quyết vấn đề VN một cách đúng đắn.

Cai trị nhất là làm ngoại giao, cần phải có mưu lược, phải có chính sách đường lối rõ rệt. Phép lạ là một chuyện mơ hồ, thường được kể trong những câu chuyện hấp dẫn đàn bà con nít. Trong lịch sử loài người, những "phép lạ đứng đắn", chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ấy thế mà ông Lâm làm ngoại giao trong lúc đất nước cực kỳ nghiêm trọng này bằng cách ngồi... đợi phép lạ ! Thái độ của ông Lâm có khác gì một nàng con gái xấu xí bị đời bỏ quên trong lam than, tâm tối, không lo kiếm việc nuôi thân, lại ngồi mơ mộng sẽ có một bà tiên biến mình thành công chúa như cô bé Lọ Lem !

Đợi phép lạ còn mong manh hơn người nghèo đợi bắt được của rơi. Thế mà ông Ngoại Lâm chẳng những tin là thế nào cũng có phép lạ, mà còn tin là sẽ có trong năm 1970. Cứ làm như phép lạ cũng giống một cái bảo thai, đến ngày đến tháng là tự nhiên đẻ ra. Nếu như vậy, thì đâu còn phải là phép lạ nữa ?

Và điều buồn nhất, là nếu làm Ngoại Giao bằng cách ngồi đợi phép lạ, thì bất cứ ai cũng làm được, kể cả con nít. Vì chỉ cần tin có phép lạ, và chịu khổ ngồi đợi phép lạ. Khỏi phải hoạch định chủ trương đường lối gì cả. Về cái khoản lòng tin, thì con nít tin mạnh hơn người lớn.

BỐC THƠM

Thân gửi một số dân biểu Việt Nam,

Thưa quý vị,
Tôi vừa hay tin quý vị, vì mê tin dị đoan, vì có mặc cảm hèn hạ trước những chiến đấu can trường diệt Cộng Sản của quân đội nước quý vị, nên quý vị đòi dẹp tượng hai chiến sĩ chia súng vào trụ sở Hạ Viện do Thủy Q. L. C. tạo dựng và đòi thay thế bằng tượng Lê Lợi.

Thưa quý vị,
Đó là một nghĩa cử, một sự biết ơn như lòng biết ơn của con cái đối với cha mẹ. Mấy tháng trước, nghị sĩ Đỗ Quang Giai đã ví tôi như Lê Lợi, như đảng tiên liệt của dân tộc quý vị. Tôi mừng lắm và định bụng sẽ đền đáp nghị sĩ Đỗ Quang Giai. Nay nhân dịp, quý vị đề nghị dựng tượng Lê Lợi, tôi nghĩ rằng, rất khó tạc tượng Lê Lợi giống Lê Lợi. Tốt hơn cả, tôi đã được ví như Lê Lợi thì quý vị nên tạc tượng tôi.

Thưa quý vị,

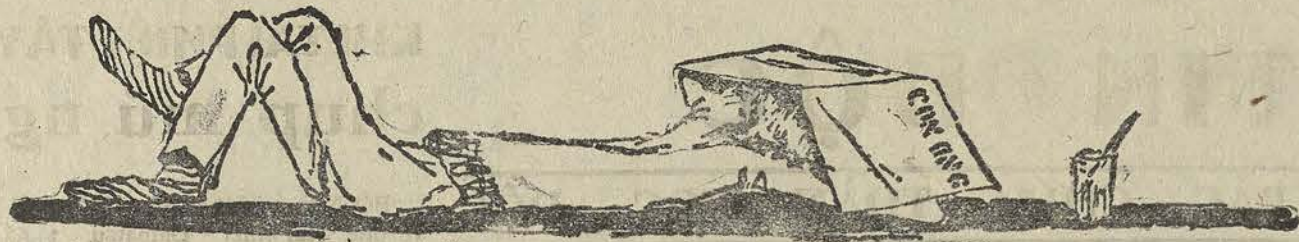
Nếu quý vị can đảm dựng tượng tôi, tôi bảo đảm sẽ đền ơn quý vị thật xứng đáng.

Nay thư

Richard Nixon (T.T.Mỹ)

Điêu Đóm dịch

CÁI KÊ DÊ NGÔNG

BỐN NGÀN ĐỒNG ĂN TẾT.

Anh có hỏi tôi là Nhà Nước ban phát cho bốn ngàn đồng ăn Tết, thì có mừng không?... Tôi xin trả lời anh đây. Mừng quá, mừng lắm... Chúng ta vẫn tự hào là một dân tộc có bốn ngàn năm văn hiến. Vì có bốn ngàn năm văn hiến, nên được bố thí bốn ngàn đồng. Một năm văn hiến, đáng giá một đồng. Như vậy cũng đã là được giá quá rồi còn gì.

Từ ngày Nhà Nước in hình các đảng danh nhân Giao Chỉ lên tờ giấy bạc, bỗng đứng nhìn mặt các đảng anh hùng tiền liệt, đẹp hẳn ra. Tờ giấy năm trăm, in hình đức Trần Hưng Đạo. Tờ giấy hai trăm, in hình Đức Quang Trung Nguyễn Huệ. Còn giấy một trăm, in hình đức Tả quân Lê văn Duyệt. Người nghĩ ra việc in hình các đảng trên tờ giấy bạc, thật là có một bộ óc siêu phàm. Khéo hơn nữa là các ông đó lại chọn bậc danh nhân, gồm đủ ba miền Bắc, Trung, Nam, Đức Trần Hưng Đạo là người Bắc. Đức Quang Trung, vùng Qui Nhơn Bình Định. Còn đức Tả Quân là người Nam... Thật là vui về cả làng.

Tôi là người Giao Chỉ. Lịch sử nước tôi đã chép truyện vua Lạc Long lấy bà Âu Cơ, sinh ra một trăm trứng, nở ra đúng một trăm ông con trai. Chúng ta là con Rồng, cháu Tiên. Buồn một nỗi là Rồng Tiên không thể ở chung với nhau được, phải biểu diễn một màn "ôi cái cảnh biệt ly sao mà buồn vậy". Người thì dẫn năm chục ông con lên núi. Người thì dẫn năm chục ông con đi về vùng lập. Không hiểu rằng chúng ta là con cháu của các bậc ở trên núi, hay ở vùng biển?... Nhưng dù tổ tiên chúng ta là ai, thì hiện nay chúng ta vẫn nghèo, vẫn cứ phải chống còng đến chiều, mà cứ tiếp tục bị chiến tranh tàn phá làm cho rách nát. Để rồi mỗi ngày Tết, lại thêm một mối lo lắng ghê gớm, là làm sao mà được tổ tiên cùng về ăn Tết.

Xin tổ tiên hãy về đây... Hãy về để nhìn thấy những người vẫn hân diện là con Rồng, cháu Tiên, tuy rằng vừa đây hãng E Giao Chỉ, lấy huy hiệu là con Rồng, mà không được Tổ Rồng ủng hộ, làm một phát cho đi tàu suốt cả hàng trăm con người. Tôi biết rằng Tổ còn giận lắm. Ai bảo đi mượn tàu bay của Ba Tàu? Bài ca dao còn lại, truyền từ ngàn xưa những câu "vợ thằng Ngô đốt vàng cho chú Khách"... Quan tiền nặng thì quan tiền chìm. Thằng người nhẹ thì thằng người nổi. Ở ai ơi, của nặng hơn người!

Tôi hân diện được là người Giao Chỉ. Trong lúc vợ ông lớn, sửa soạn đi ngoại quốc, thì tôi và vợ con tôi vẫn ở đây. Nước này chỉ có chỗ ở cho những thằng nghèo. Tôi là một thằng lính nghèo. Anh vẫn còn nhớ, ngày tôi mất chiếc xe Honda, đăng lên báo những giọng chữ đầy nước mắt. Lính nghèo, xin tha cho, trả lại chiếc xe Honda kéo tội nghiệp. Ngày đó, anh Hoàng Hải Thủy, anh ký giả Lô Răng đã phang vài ba bài. Tạp ghi thật nặng, chê tôi yếu quá. Cái tên nghe thì có vẻ hùng lắm, nhưng tới lúc làm trận, mới mất có một chiếc Honda, mà đã rên rĩ như trúng cả một tràng đạn AK. Mạnh

vì gạo, bao vì tiền. Các cụ ta đã dạy như vậy. Thì bây giờ được bốn ngàn đồng ăn Tết, mừng quá rồi, nói theo ngôn ngữ của lính thì thật là mừng thấy... bà nội. Sau ngày ban hành thuế kiểm soát, đồng tiền chỉ còn giá trị có một nửa. Vậy thì bốn ngàn năm nay, đối với hai ngàn năm ngoài, kể cũng bằng nhau. Thế là huê. không hơn, không kém. Ông Khiêm hay là cụ Hương thì cũng "xêm xêm".

Những thằng lính chúng tôi, ít khi để ý đến việc thay đổi Nhà Nước. Ông nào thì cũng được. Để một ông làm Tề tướng muôn năm, cũng vẫn có thể được đi. Có gì thay đổi cho một thằng lính?... Quân áo càng ngày càng rách nát, phải tới kỳ mới đổi được. Giấy dép cũng thế. Có nhiều khi, thấy rằng con người của mình cũng không thuộc về mình. Không có được cái hào hùng của Hạ Hầu Đôn, bị tên bắn mù mắt, rút cái tên ra thì lôi kéo cả con ngựa. Vội cho vào miệng nuốt và la lên: Khi cha, huyết mẹ, không nên bỏ phi!...

Thì cái thân thể này, có phải rằng cũng được tạo nên bằng khí cha, huyết mẹ. Ồi, thân ta không phải là của ta. Lúc nhỏ là của cha mẹ. Lúc lớn lên là của Nhà Nước. Đòi người chỉ gọn ghê có ngần đó mà thôi.

Cứ càng sống lâu trong nhà binh, càng thấy cuộc đời mỗi ngày một thêm tắc tị nghẽn lối. Ngày còn đi lính cho Tây, gửi thư chỉ cần thêm giồng chữ "Thư của lính" FM là khỏi tốn tiền cò. Rồi tới thời kỳ độc lập, mất thêm một tí. Bây giờ, chúng ta sắp tiến tới giai đoạn tự túc, tự cường, lính gửi cho lính mất ba đồng. Lính gửi về nhà mất sáu đồng. Tôi có những thằng bạn trấn đóng mãi tận biên cương. Ở đó, không có nhà giấy thép để mua cò. Ấy vậy là không gửi được thư. Nhiều khi, vài tháng không có thư về, vợ hẳn tưởng là hẳn "tối" rồi. Người bạn bà đã làm le làm một phát đăng báo "bố cáo thất tung". Rất may là lại thấy hẳn lù lù dẫn xác về. Chỉ vì thư phải dán cò, nên xuất nửa một gia đình tan vỡ.

Anh có bao giờ được chứng kiến những ngày lính lĩnh lương. Trông thăm lắm, anh ạ. Đồng tiền bấy giờ, bay đi tựa hồ mọc cánh. Cả chục ngàn tiền lương bỏ trong túi áo, mà cứ như một đám lá vàng nằm rải trên đường. Một cơn gió thổi tới, lá bay đi. Bức tranh vẽ cảnh "tranh phong tảo diệp" thì đẹp thật, nhưng khi những tờ giấy bạc bay vèo qua kẽ ngón tay, lòng người cứ đau sót nhìn theo. mà thấy như cả cái khối óc, cả tuổi trẻ, sức lực và mồ hôi mọc cánh bay theo. Thấy phát lương là phải chen vào lính. Vì chậm một ngày, tiền vay nợ và lãi cứ tăng lên, để rồi kiếp người cứ cặm cụi kéo cày, sống như một kiếp trâu. Chiến đấu, làm việc ở một trạng thái như vậy anh phải nhận rằng tinh thần chúng tôi cao lắm.

Một ông lớn nói rằng: "Khắc khổ chỉ để dành cho những người không chiến đấu. Những người chiến đấu, có quyền du hí." Luật pháp ở nước này, nó như thế đấy. Như vậy việc "binh đẳng trước pháp luật", chỉ là một câu nói đọc lên chơi cho vui. Cũng

như người đã nói về khắc khổ chỉ để dành cho những người không chiến đấu. Chúng tôi đã chiến đấu, đang chiến đấu và sẽ tiếp tục còn chiến đấu hoài, bền bền, nếu chỉ luật tổng động viên còn chưa được tu sửa. Nhưng chúng tôi đâu có quyền du hí vì chúng tôi và gia đình chúng tôi bắt chúng tôi như vậy.

Tôi đã nói với anh rằng, nước này là nước của những kẻ nghèo. Các ông lớn đã cho phép nhau được dùng quân xa, công xa, chỗ vợ đi chợ, chỗ con đi học... Quân xa và công xa thì chỉ có các ông lớn mới được quyền có. Còn chúng tôi đây, một lũ lính, không có xe Nhà Nước, đã nghèo, lại còn được quyền nghèo thêm, vì mỗi tháng phải đài thọ thêm tiền xe cho vợ, cho con. Thời thì cái số kiếp đã như vậy.

thì chúng ta có kêu lên vài ba tiếng, cũng đành là vô ích mà thôi.

Thưa anh, ngày đầu năm, tôi đã kể đồng dài với anh những chuyện không đem lại cho anh một tí tẹo gì là vui mừng năm mới. Chỉ vì tôi là một thằng viết lách nhảm nhí. Có lẽ lúc nào, tôi cũng dương đôi mắt, soi mói vào những cái bản của thiên hạ, nên tâm hồn cũng bản đi ít nhiều. Tờ báo New week đã viết một bài về Saigon. Những núi rác nằm giữa thành phố... Những con chuột chết nằm chính ỉnh trên những con đường đập diu ngựa xe. Những thằng con trai, tuổi vừa trên dưới hai mươi, đưa từng ống ma túy vào mạch máu, nơi ngo hẹp con đường Võ Tánh, ngay trước cửa tòa soạn báo mà tôi đang viết bài. Qua lại trước mặt tôi, những đứa con gái, tuổi đáng lẽ còn thích chơi búp bê, nhưng đã sớm dầy dạn phong trần. Những cái đó, ám ảnh tôi hoài, như một vết chàm dính vào da thịt, khó làm sao gột rửa. Chiến tranh đã phá nát đến tận cõi rễ cuộc sống con người.

Anh muốn hỏi tôi, với bốn ngàn đồng tiền mà Nhà Nước phát cho ăn Tết, tôi sẽ dùng vào việc gì? Anh cho rằng, tôi sẽ dùng tiền đó du hí, vì theo như ông lớn nói, những kẻ chiến đấu có quyền du hí. Không đâu, anh ạ. Tôi sẽ đón mấy đứa con mà mấy tháng nay, đã được đưa về Ngoại. Ăn uống một bữa cho thật sướng, bù lại những ngày khắc khổ. Rồi Tết, ta tính sau... Biết đâu từ giờ tới Tết, không "phước thiện" được một món tiền còm.

Ra giêng, ngày rộng, tháng dài, cuộc đời may ra đời khác. Nhưng dù sao thì cũng chỉ mong rằng, tới ngày lĩnh lương tôi vẫn đứng đưng, lạnh nhạt, không náo nức như bây giờ... Tôi thêm được nhìn thấy mấy anh phát lương, vêu mồm ra chờ tôi, và khi tôi tới, đường đi thênh thang, không phải húc đầu vào cả một rừng người mới ký được cái số lương... Cả cuộc đời tôi, chỉ mong có thế?

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

NGÀY MAI, THỨ SÁU

Ngày mai, thứ sáu, 9-1-1970, anh em tuần báo Con Ong và Nhân Dân Kịch Đoàn sẽ được hân hạnh đón tiếp bạn đọc Con Ong, và đặc biệt quý vị nghị sĩ, dân biểu, thương gia, công kỹ nghệ gia... tại nhà hàng Ritz của Jo Marcel ở số 203 đại lộ Trần Hưng Đạo Saigon. Xin quý vị đừng quên ngày mai, thứ sáu, từ 8 giờ tối, tại nhà hàng Ritz tuần báo Con Ong, danh ca Jo Marcel, kịch sĩ Nguyễn Long mở đầu *Chiến Dịch Tết Cửa Linh*. Sự thật dễ mất lòng nhưng Con Ong cứ nói trước: Không một ly nước nào phục thiện trong buổi trình diễn ca nhạc tối thứ sáu hết. Những anh chuyên đến nhà hàng uống đồ, uống phở bằng những cái thê... hành sự nên ở nhà tối thứ sáu.

Chương trình ca vũ nhạc sẽ vô cùng độc đáo. Ngoài giọng hát đậm âm truyền cảm Jo Marcel, giọng hát vàng mười Lê Thu, giọng hát ru ngủ Mặc Giao, Như An và ban nhạc trẻ sáng giá nhất hiện nay là The Revolution, sẽ còn những giọng ca Nhật Trường, Duy Khánh và ban AVT v.v... Đặc biệt nhất, chỉ sĩ Minh Vô sẽ mặc mini-jupe nhẩy a go go và ca bài «Last saturday, I was kicked by the horses of Phú Thọ». Riêng ông Vạn Tóc Mai trình bày... tóc mai của ông ta. Ông Gã Thâm xung phong hát bài «Bây giờ tháng mấy». Ông Du Thần Chi hát liền một phen tám mươi tư bản nhạc «bất hủ», không tiền «khoáng» hậu của đại nhạc sĩ Nguyễn Hữu Thiết. Ông Gãi Sĩ tao đờn mảy đàn thơ...gái háng của thi sĩ Trần Văn Hương với sự thổi ống sáo của ông Tô Kiều Ngân.

Một chương trình thượng thặng như thế, bạn đọc và quý khách không thể bỏ qua. Các nghị sĩ vừa bị đi tuột kỳ rút sổ xổ vừa rồi càng nên đi cho đầy đủ. Con Ong chỉ ủng hộ quý vị khi quý vị tái tranh cử nếu quý vị có mặt tối thứ sáu tại nhà hàng Ritz. Chúng ta chờ nhau, đồng bào nhé!

ĐỪNG GIẢ VỖ

Sau Ritz, Con Ong sẽ được hân hạnh đón tiếp quý vị ở Queen Bee, Tự Do, Pha Lê, Văn Cảnh... Xin các ông chủ các nhà hàng được Con Ong nhắc nhở đừng có giả vờ quên *Chiến Dịch Tết Cửa Linh*. Các câu mở chủ trương những mục viết về lính trên các nhật báo mà vắng mặt tối thứ sáu tại Ritz, sẽ đứng trách Con Ong đấy nhé!

Tuần báo Con Ong đã ủy thác cho bạn Duyên Anh tổ chức một *Ngày Nhạc Trẻ* tại rạp Thống Nhất. *Ngày Nhạc Trẻ* cũng nằm trong *Chiến Dịch Tết Cửa Linh*. Bạn Duyên Anh sẽ tiếp xúc với các bạn nhạc trẻ thủ đô cùng với bạn Trường Kỳ. Để sự tổ chức được mau lẹ, Duyên Anh kêu gọi sự mau mắn của tuổi trẻ. Nghĩa là, các bạn nhạc trẻ hãy coi bài báo này như một thiệp mời. Vậy xin các bạn hãy tới tuần báo Con Ong ghi tên ban nhạc của mình, địa chỉ liên lạc để *Ngày Nhạc Trẻ* sớm... có nắng.

Chúng ta sẽ chơi từ 9 giờ sáng đến 3 giờ chiều. Chơi đều đều. Chơi hoài. Khách già tuổi trẻ sẽ gặm bánh mì thường thức cuộc đua tài của các ban nhạc trẻ. Sau lần đua tài ở rạp Đại Nam do nhật báo Sống tổ chức năm xưa, đây là dịp các ban nhạc trẻ vùng dậy sau mấy năm sập sùi vì biến cố Mậu Thân. Tuần báo Con Ong mong đợi các ban nhạc trẻ từ hôm nay. Hãy tham gia *Chiến Dịch Tết Cửa Linh*.

NHẮN TIN : Cần gặp Trường Kỳ gấp.

MÁY BƠM CHIM VÀ BỘ Y TẾ

Bộ Y Tế của ông tổng trưởng Trần Minh Tùng vẫn làm ngơ trước sức khỏe và sinh mệnh của đồng bào, mặc dù Con Ong đã hét vào tai Bộ. Không lẽ ông Trần Minh Tùng... điếc? Không lẽ người ta bịt mắt ông, không cho ông coi những bài báo của Con Ong? Con Ong chờ đợi sự giải thích của ông về máy bơm chim Dove, ông không thêm đếm xỉa. Và ông bay sang Mã Lai Á cùng thuộc hạ trong khi tên lưu manh Dove tiếp tục quảng bá cái trò... bơm chim của nó trên các nhật báo, không cần có sự kiểm nhận của Bộ Y Tế. Dù này long trọng giới thiệu cái «ca ta lô» của Dove tức là... Uyên Ương hãng :

«Nói một cách dễ hiểu :Dương vật Bản thể là không có xương, nó lại là vật bất động, sống mạnh hay yếu là nhờ ở mạch máu và máu ít lưu thông là nó yếu và

thành bất lực. Sáng chế này là một dụng cụ riêng biệt cho nó, nói cho rõ là tập thể thao cho nó, khi bơm máu sẽ trực tiếp xuống Dương vật, khiến tự nó sẽ kéo dài thêm và nảy nở lớn ra, tất cả gân cốt của nó sẽ hồi sinh mạnh lên gấp bội và sự bền bỉ hơn nhiều lần.

Cách dùng

1. Dương vật nên thoa Nước cho trơn.
2. Miếng cao su ở miệng ống bơm cũng thoa Nước cho trơn, rồi đút ngập hết Dương vật vào trong ống bơm. Bơm liên tiếp mỗi ngày vào giờ nào cũng được. Khi thấy Dương vật này nở lớn ra, vẫn phải tiếp tục bơm.
3. Khi bơm xong 10 phút tháo ngay miếng cao su ở đầu ống bơm ra là xong.
4. Trong thời gian tập luyện liên tiếp 60 ngày không kiêng cử gì.

Sau ít ngày, nếu trong khi bơm Dương vật nở ra lớn quá cho vô không được, nên tháo miếng cao su ở miệng ống bơm ra cắt rộng thêm ra Chút Ít cho vừa khít với Dương vật.

Ông Trần Minh Tùng cần nghiên cứu... áng văn bơm chim này xem đây là môn thể thao tay hay thể thao...Dương vật. Sở phối Hợp Nghệ Thuật không kiểm duyệt vì vấn đề thuộc Bộ Y Tế. Bộ Y Tế không kiểm nhận vì vấn đề thuộc... tập tã cho chim chăng? Bộ Văn Hóa Giáo Dục và Thanh Niên Thể Thao cũng không có ý kiến. Vậy nếu dùng máy bơm chim mà chim bị cắt, ai chịu trách nhiệm?

Một thứ thuốc ghê dưng ngoài da, muốn đăng quảng cáo trên báo, Bộ Y Tế đòi được kiểm nhận, cho số đăng hoàng. Vậy mà máy bơm chim, rõ ràng, thuộc lãnh vực y tế, Bộ Y Tế đã làm ngơ cho tên lưu manh thao túng. Người ta phải tự hỏi, nếu ông Trần Minh Tùng không để ý... chim của đồng bào thì ít ra nhân viên của ông cũng phải để ý. Hay nhân viên thân cận của ông đã «sài» máy bơm chim? Hay đã bị Uyên Ương hãng dùng máy Dove bơm vào thực huyết?

Người dân muốn biết máy bơm chim có hại hay có lợi cho sức khỏe. Bộ Y Tế có trách nhiệm...chim tập thể dục không? Chim là cơ quan bảo vệ nội giống, tối cần thiết, ai cũng biết thế. Báo chí phản ảnh dư luận của dân thì ông Trần Minh Tùng lờ đi. Ông khinh thường dân chúng, coi sự lo lắng về sức khỏe và sinh mệnh của dân chúng không có ký lô nào. Ông coi máy bơm chim hơn dân chúng. Nếu Bộ Y Tế không chịu giải thích những thắc mắc của Con Ong về máy bơm chim Dove, dân chúng có quyền nghĩ rất mờ ám về Bộ Y Tế và máy bơm chim. Sở tới, chúng tôi sẽ trở lại vụ này để sau đó, tiếp tục chất vấn thêm ông Trần Minh Tùng và nền Y tế khếch lệ bơm chim âm thầm của ông.

ỒN ÀO ĐỀ... XONG RỒI

Người ta chưa quên vụ ồn ào của ông Trưởng Khu Y Tế vùng IV. Đó là cái sự ông Trưởng Khu khám phá ra nhiều ruồi, nhặng, thạch thủng, dãn trong những chai nước ngọt của hãng BGI. Con Ong đã tưởng phen này hãng BGI sẽ bị 'khốn lịn' như hãng CocaCola Mỹ bị ông Bộ Trưởng Xã hội (hay Y tế gì đó) khăng khăng bắt «phục mê bu tích» vì Coca Cola có nhiều chất độc làm hại sức khỏe dân Mỹ.

Nhưng vụ ồn ào đã lắng xuống quên đi. Đường như, Bộ Y Tế không có...thâm quyền về ruồi nhặng trong nước ngọt. Phù thủy Tây cà lô quả là cao tay ả. Với lại dân Mít uống nước ngọt có ruồi nhặng càng tốt càng sống lâu để đau khổ kỷ về chiến tranh, cơm áo : «Ở bản sống lâu mà». Chánh sách Y tế hậu chiến đó!

«Xong rồi...Xong rồi...» Không xong đâu. Không ai cho xong. Con ong sẽ không chịu xong vụ này và khá nhiều vụ mờ ám ở Bộ Y Tế. Trong loạt bài «Tiếp tay với Tổng Thống và Thủ Tướng», Con Ong sẽ lôi những con bọ hung phá hoại chế độ miền Nam. Trước hết là vài con bọ hung đang cày thối Bộ Y Tế.

Bộ Y Tế sẽ phải trả lời vụ ruồi nhặng trong nước ngọt qua sự ồn ào của ông bác sĩ Trưởng Khu Y Tế vùng IV.

BẾ CÁI LÂM

Tuần trước, ông bạn Đại Pháo đã «Pháo đại» cái vụ

DU THẦN CHI

UNIVERSITY

tỷ phú Nguyễn Thành Niệm cậy thế lực dưới nhà. Đáng lẽ, cứ việc pháo kích tỷ phú Nguyễn Thành Niệm, dù có sai cũng chẳng sao (vì tỷ phú thiếu chóng tới, nội cái vụ chúng nó giàu, khóa chặt két bạc, không chịu chi cho cuộc chiến đấu chung đã là có tội rồi) thì ông bạn Đại Pháo lại pháo đại cả vào Cảnh sát Quận II. Ông bạn Đại Pháo đã bị thảm hóa vấn đề tranh chấp có tính cách Hộ Sự và không hề xảy ra ầu đã. Hai thằng lâu la của bang chúa Nguyễn Thành Niệm nhốt ông Bùi Văn Được, người mướn nhà đã bị Cảnh Sát Quận II thộp cổ lôi đến Biện Lý Cuộc. Như vậy Cảnh Sát Quận II đâu có làm ngơ để cho lâu la của bang chúa Nguyễn Thành Niệm đàn áp người có thế? Ông bạn Đại Pháo đã làm ông cô Quận II buồn phiền về lối tư tưởng... bé cái lăm của ông. Đó là lỗi của Con Ong, xin long trọng cảnh cáo ông Đại Pháo và thành thật cáo lỗi cùng ông cô Quận II. Con Ong sẽ rình một pha phục vụ ngoại mục của Cảnh Sát Quận II để bốc thơm giả nợ, xin hãy đợi chờ!

NGƯỜI MỸ TỐT THỨ 700

Chúng ta thường buồn phiền về những anh Mèo bản và chúng ta đã quên những người Mỹ sạch, Mỹ tốt. Chẳng hạn những người Mỹ tốt trong Hiệp Hội Y Khoa Hoa Kỳ. Hiệp Hội này, đáp theo lời mời của Ủy Ban Liên Lạc Quốc Tế cạnh Y sĩ Đoàn Việt Nam đã khởi sự một chương trình gửi các y sĩ tình nguyện sang Việt Nam phục vụ tại các bệnh viện trên khắp lãnh thổ ta từ năm 1965. Tới cuối năm 1969, đất nước đau khổ này đã đón chào người Mỹ tốt thứ 700 sang phục vụ những người Việt bệnh hoạn nghèo khổ.

Ngày 2-1-1970, 12 y sĩ từ Hoa Kỳ là các ông John M. Bender (phục vụ tại Quảng Ngãi), Richard S. Fixott (Vinh Long), Wayne K. Foster (Quảng Trị), James F. Gerrits (Bạc Liêu), Patrick Guinan (Nha Trang), Galen R. Miller (Bảo Lộc và Ban Mê Thuột), John H. Olson (Đà Nẵng), Murry D. Rosenberg (Huế), Jack D. Shontwiler (Kon Tum), John J. Thompson (Đà Nẵng), Gerald Van der Vlugt (Saigon), Carlos A. Vence (Cần Thơ). Trong số 12 y sĩ tình nguyện này, đã có người sang Việt Nam kể cả lần này là 4 lần. Họ không ăn lương của Chính phủ Hoa Kỳ cũng như Việt Nam. Mỗi ngày, mỗi y sĩ chỉ nhận 10 đô la tức là 1180 đồng Việt Nam (theo giá chính thức) của Hiệp Hội Y Khoa Hoa Kỳ làm việc chết thôi. Người nào có khả năng giáo huấn còn được mời dạy tại các trường Y Khoa Việt Nam.

Những vị Y sĩ này, khi về nước, sẽ là những sứ giả nói lên tinh thần chiến đấu bảo vệ tự do, dân chủ của quân dân ta. Họ sẽ tự ý giải độc Cộng Sản đang thắm ở những bộ óc ngây thơ của bọn phản chiến Mỹ. Chúng ta hân hoan đón tiếp họ, biết ơn họ. Chính họ mới là những người đem lại thiện cảm và sự hiểu biết giữa hai dân tộc Việt - Mỹ.

Một bữa tiệc... Kiệm ước ở Câu Lạc Bộ Hội Kỳ Mã Sài Gòn đã được tổ chức tiếp đãi 12 tấm lòng cao quý của những người Mỹ tốt. Bác sĩ Nguyễn Hoài Đức, Vũ Ngọc Hoàn, Nguyễn Đức Nguyên, Hồ Hữu Hưng, Phạm Ngọc Toản... đều có mặt trong buổi gặp gỡ của tình thương này.

Con Ong xin lưu ý ông toàn quyền Bunker rằng thì là không phải Con Ong chỉ biết chê Mỹ. Con Ong đang khen những người Mỹ tốt. Và còn khen nữa. Thi dụ 700 y sĩ tình nguyện sang Việt Nam sống khác khổ để chữa bệnh cho dân nghèo Việt Nam.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon

Quản Nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH